

Pap-Für János

írhatatlan

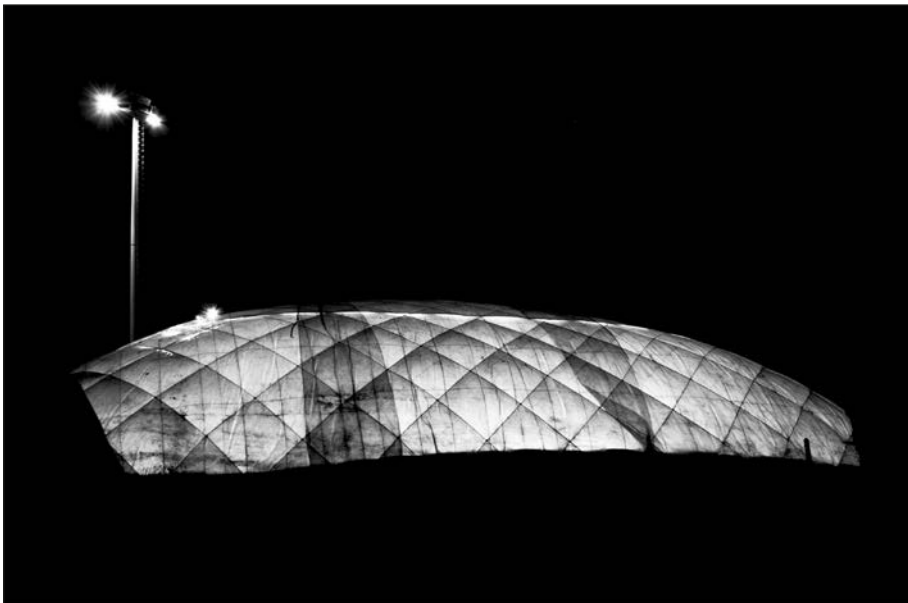
egy gyűrött, zsírpapírra írt levelet hagytál nekem.
hűtőmágnessel rögzítetted oda, máig nézegetem
a tükörben, van-e még nyoma a homlokomon.
még csak szótagolva, akadozva tudtam olvasni,
mint ahogy azóta is kapkodom a levegőt,
ha erre gondolok, és csak sokkal később jöttem rá
a kipontozott részre, hogy bármilyen formában oda illek.
„elmentem a boltba, mindjárt...” és tényleg minden szava igaz.
főleg amit nem írtál le a végén. amit meghagytál nekem.
és már nem is értem, miért próbálgattam oda a szavakat,
hisz rossz vége nem lehet, csak valakinek oda kell írni.
így hiányosan viszont csak szörnyű lehet a vég,
mert nincs ott semmi. üres. ettől bármi jobb lenne.
egyre több ilyen mondatot hagyok én is magamnak reggelente,
amit a nap végére ezer variációval próbálok kitölteni.
de nem megy. látod, ezt tőled örököltem. már csak egyet
nem tudok eldönteni apa: hogy felkiáltó, vagy kérdőjel legyenek
a mindig hiányos mondataim végén. vagy hagyjam úgy,
ahogy te is tetted? majd csak befejezi egyszer valaki.
majd csak befejez egyszer vala. ki?

a ki nem mondottak

amikor legutóbb találkoztam apával,
végig lent a földön, a kavicsok között
kereste az egykor elgurult szavakat.
egy egész parknyi terület el közöttünk,
vakítóan fehérek, és egyformák egytől egyig.
menthetetlenül mondani szeretett volna valamit.
valamit, amit addig még soha nem sikerült.
én pedig nagyon érteni szerettem volna,
de nem és nem, nem tudta kimondani.
majd hirtelen egy történetet mesélt el,
hogy nem régiben olvasott egy újságcikket,
egy fiatal költőről készült interjút,
és hogy mennyire hasonlítottam
az újságban lévő költő fényképére.
végül is csak kimondta azt a mondatot,
amit én sem hallani, sem megérteni nem akartam.

a szem tükre

olyan lett, mint nagymama arca.
 és olyan lett, mint az a főzelék,
 amitől mindig hánynom kellett,
 és elsápadtam már a szagától is.
 ilyenkor hasonlítottam leginkább nagymamára.
 már napok óta halott volt, amikor újra láttam.
 nem tettek jót neki ezek az utolsó napok.
 addig észre sem vettem, hogy megöregedett.
 most meg már mindegy neki,
 akármilyen fiatal is legyen.
 majd az egyik délután belenéztem a víztükörbe,
 és az összes papírhajó, amin anya át akart jutni
 egy mindegy melyik partra,
 már csupán szétázott rostok szálai voltak
 apa málladozó arcán.
 csak az én szememben álltak össze
 egy gigantikus luxushajóvá,
 amely szigetről szigetre jár,
 be nem teljesült álmokat szállít
 és boldog, halott nagymamákat a feltámadás felé.
 ez a hajó végül olyan lett,
 mint amelyik egy olyan arcba vájta horgonyát,
 ahol csak a szem tükre ismeri
 anya homlokán zátonyra futott álmait.

UHO – lambdaprint, 2009